

TÝDENNÍ PLÁN 25. 1. – 29. 1. 2021

Téma: Vítkovo cestování do pohádek

Pondělí:

- Pohybová aktivita „cestujeme do pohádky“ – udělejte dětem doma malou překážkovou dráhu (např. podlézání pod židličkou, plazení po gauči, slalom mezi hračkami, atd.) a řekněte dětem, že cestujete do pohádky.
- Pohádkové bytosti – jak tuto překážkovou dráhu překonáte, povídejte si s dětmi, jaké bytosti v pohádkovém světě můžete najít. Nejdříve nechejte děti přemýšlet a říct, jaké pohádkové bytosti znají. Když nebudou vědět, povězte jim o pohádkových bytostech vy. Můžete si i pohádkové bytosti ukázat v knihách, na počítači nebo na mobilu. (Seznamte děti s pohádkovými bytostmi hlavně z klasických pohádek jako je Perníková chaloupka, Červená Karkulka, Šípková Růženka...)

Úterý:

- „O perníkové chaloupce“ – přečtete dětem pohádku (příloha č. 1). Po vyslechnutí dávejte dětem otázky k pohádce:
  - Jak se jmenovali děti v pohádce?
  - Co se jim přihodilo?
  - Z čeho byla chaloupka, kterou v lese našli?
  - Kdo v ní bydlel?
  - Byla ježibaba zlá nebo hodná? A proč?
  - Kdo děti zachránil?
  - Můžete si vymyslet vlastní otázky.
- Obrázek – po předchozí činnosti dejte dětem čistý list papíru, na který děti namalují perníkovou chaloupku, tak jak si myslí, že vypadala.
- Dlouhodobá paměť – hodinu po přečtení pohádky dejte dětem znovu otázky k pohádce. Děti si tak procvičí dlouhodobou paměť.

Středa:

- Báseň „Princeznička na bále“ – řekněte dětem básničku (příloha č. 2) a v průběhu týdne básničku děti naučte.
- Tvoření – děti si na bílý nebo barevný papír namalují menší kolečka/korále (aspoň 10). Tyto kolečka si vystříhnou (můžou před tím i různě barevně nazdobit) a nalepí na předem vystřižený tenký proužek papíru a tak vytvoří korále pro princeznu. Pokud je proužek papíru krátký, ať si slepí dva k sobě.
- Navlékání korálek – pokud máte doma korálky, dejte dětem navlékat na provázek. Je to výborná činnost na zdokonalení koordinace oko-ruka.

Čtvrtek:

- „O Červené Karkulce“ – přečtete dětem pohádku (příloha č. 3)
- Dějová posloupnost – v příloze č. 4 máte nachystaný obrázek k pohádce. Pokud máte možnost, obrázek dětem vytiskněte. Děti si ho rozstříhají na čtverečky. Po rozstříhání si děti obrázky před sebou seřadí podle časové posloupnosti. Pomocí obrázků pak zkusí pohádku sami převyprávět. Pokud obrázek nemáte jak vytisknout, ukažte ho dětem na obrazovce

počítače a děti budou ukazovat na obrazovce, jak mají obrázky za sebou jít a u toho převypráví pohádku.

Pátek:

- Pohádkové bytosti – zopakujte si s dětmi pohádkové bytosti, a pokud jste nejmenovali vodníka, zeptejte se, která pohádková bytost žije ve vodě.
- Dechové cvičení – „na vodníky“ – dejte dětem kelímek s trochou vody a brčko. Děti foukají přes brčko do kelímku a vytváří bublinky. Musí si dávat pozor na to, aby nefoukali moc a voda zůstala v kelímku, tak jak vodní musí dávat pozor, aby mu nevyschl rybník.
- Pohybová činnost – na stránce youtube najdete dětem video „ Míša Růžičková – vodník“ podle kterého si děti zacvičí a zazpívají.

Poznámky:

- Při tvoření hlídejte dětem správný úchop tužky a nůžek.
- Jednotlivé činnosti si můžete přehodit podle vašeho uvážení.
- Pokud máte doma knihu s klasickými pohádkami, čtěte ji dětem před spaním ☺

Princezniny korále:

Příloha č. 1

Byla jednou jedna chaloupka. V chaloupce bydlel dřevorubec se svými dětmi - Jeníčkem a Mařenkou. A že děti byly moc hodné, vzal je tatínek jednoho dne s sebou do lesa na jahody. Zatímco tatínek se věnoval své práci, Jeníček s Mařenkou sbírali krásné červené jahody. Sbírali a sbírali, šli dál a dál do lesa. Červené jahody zářily celým lesem.

Děti už dávno měly lahodných jahůdek plné džbánky i plná bříška. Na jednom lesním paloučku si proto lehly a usnuly. Vzbudily se až za tmy. Marně hledaly a volaly tatínka. Ztratily se v hlubokém lese.

Děti v temném lese přepadl strach. Chtěly se dostat domů, jenže nevěděly jak. Tu Jeníčka napadlo vylézt na strom a podívat se kolem. A skutečně se podařilo. Jeníček v dálí uviděl světýlko. To je dovedlo až k nádherné chaloupce. Chaloupka byla celá z perníku, zdobil ji marcipán, čokoláda, cukrkandl a všemožné pochoutky. Dětem se hned začaly sbíhat sliny. Jeníček vylezl na střechu, aby pro sebe i pro Mařenku vyloupl kousek perníku. Jen to zkusil, už z chaloupky vylezla stará ježibaba a spustila: „Kdopak mi to tady loupe perníček?“ „To nic, to jen větříček,“ zašeptala Mařenka.

Baba zase zmizela v chaloupce, ale jen co Jeníček utrhnul kus perníčku, už tam byla znova. Jeníček se lekl a padl babizně rovnou do náruče. Ta v mžiku chytla i Mařenku a děti odvedla do své chaloupky.

Chaloupka zevnitř nebyla zdaleka tak krásná jako zvenku. Ježibaba děti zavřela do klece. Sladkostí jim doprávala velkou měrou, ale jenom proto, aby pěkně tloustly. Sama si totiž na dětech chtěla pochutnat.

A přišel den, kdy děti byly řádně vypasené. Baba se těšila, že si je konečně upeče. Vytáhla lopatu a poručila dětem, aby si na ní sedly. První byla na řadě Mařenka, ale ta vymyslela na zlou babu lest. Když po ní ježibaba chtěla, aby nasedla na lopatu, dělala hloupou: „Nikdy jsem na lopatě nasedla. Vždyť já vůbec nevím, jak na to.“ Ježibaba se rozhodla, že jim to předvede.

„Tak se dobře dívejte, jak se na lopatě sedí,“ zavřískala baba. Jen co sedla na lopatu, Mařenka s Jeníčkem ji pohotově hodily do pece a zavřely dvířka. Tak čarodějnice doplatila na to, že chtěla z dětí udělat pečínku. Nakonec se upekla sama. Děti mohly domů! Tatínek své děti každý den po lese hledal. Procházel ho křížem krážem, aby se s dětmi shledal. A to se povedlo! Když děti vyběhly z perníkové chaloupky do lesa, brzy na tatínka narazily. Celí šťastní se zase všichni vrátili do své chaloupky u lesa. A vůbec nevadilo, že nebyla z perníku.

příloha č. 2

Princeznička na bále,
poztrácela korále.
Její táta, mocný král,
Honzíka si zavolal.

Honzíku, máš na mále!
Přines nám ty korále!
Honzík běžel za hory,
nakopal tam brambory.

Vysypal je před krále,
tu máte ty korále!
Větší už tam neměli,
ty už snědli v neděli.

Byla jednou jedna holčička. Babička jí jednou ušila takový čepeček z červeného sametu, kterému se říká karkulka. Ten čepeček si holčička tak oblíbila, že už nic jiného nechtěla nosit. Proto jí začali říkat Červená Karkulka.

Jednou v létě maminka napekla koláče, dala je do košíku, přidala láhev vína a řekla Karkulce:

„Babička má dneska svátek. Vezmi košík, jsou v něm koláče a víno, a zanes to babičce do chaloupky. Ale jdi rovnou k babičce, ať se v lese nezatouláš!“ Karkulka pokývala hlavou a vydala se na cestu.

Cestou si vesele poskakovala a brzy se dostala do lesa. V lese se dívala po ptáčcích i houbách, natrhala si trochu borůvek a jahůdek do pusy, a když byla asi v půli cesty, objevil se před ní vlk.

„Dobrý den, Karkulko, kampak jdeš?“ zeptal se skřípavým hlasem.

„Dobrý den. Jdu k babičce, má dnes svátek, a tak jí maminka posílá koláče a víno.“

„A kdepak bydlí Tvá babička?“

„V chaloupce za lesem.“

„Karkulko, podívej se, jaké tady rostou krásné kytičky, mohla by si je babičce natrhat, určitě by měla radost.“ navrhl vlk.

Karkulka zapoměla na to, co jí říkala maminka a začala kytičky trhat. Vlk toho využil, skočil do houští a hnal se křovím rovnou na kraj lesa. Za chvíli už stál před babiččinou chaloupkou a klepal na dveře.

„Kdopak to je?“ ozvalo se zevnitř.

„To jsem já, Karkulka,“ zavolal vlk tenkým hláskem.

„Jen pojď dál Karkulko, dveře jsou otevřené.“ řekla babička.

V tu chvíli se vlk vrhl do světnice a babičku celou spolkl. Potom si dal na hlavu její čepec, nasadil si na nos její brýle a lehl si do postele.

Karkulka mezitím natrhala kytici a došla k chaloupce a zaklepala.

„Dobré jitro, babičko.“

„Pojď dál, děvenko, je otevřeno.“

„Babičko, proč máte dnes takový divný hlas.“

„Jsem trochu nachlazená Karkulko.“

Karkulka tedy postavila na stůl košík a šla dát babičce pusy. Jenomže jak došla k posteli tak se podivila:

„Babičko, proč máš tak velké uši?“

„To abych Tě lépe slyšela.“

„A babičko, proč máš tak velké oči?“

„To abych Tě lépe viděla.“

„Jé a babičko, proč máš tak velké zuby?“

„To abych Tě mohl lépe sežrat!“ zařval vlk, vyskočil z postele a Karkulku spolkl také!

Po tak velikém obědě si lehl zpět do postele a usnul.

Za malou chvíli šel kolem myslivce. Uslyšel podivné chrápání, a tak se podíval oknem dovnitř.

Vidí tam vlka s velikým břichem, jak chrápe v babiččině posteli.

Na nic nečekal, vběhl dovnitř a tesákem rozpáral vlkovi břicho. Z něj vyskočila Karkulka, za ní babička, obě živé a zdravé. Společně mu nasypali do břicha kamení a znovu ho zašili. Pak se schovali za roh a čekali, co se bude dít.

Vlk se za chvíli vzbudil a zaskuhral:

„To mám ale žízeň!“ Dovlekl se k potoku, nahnul se a těžké kamení ho stáhlo do vody. Od té doby už vlka nikdo nikdy v lese neviděl.

Babička pak pohostila myslivce vínem a koláči, najedli se a myslivce Karkulku odvedl domů.

